

er Hensigten med det stillede *Ændringsforslag*, og jeg vil haabe, at det høie *Thing* vil finde *Anledning* til at vedtage det.

Sager: Jeg maa tillade mig at tage Ordet for at gjøre en maaffet kun personlig Bemærkning. Ved den sidste Behandling og Afgjørelse af denne Sag kom man til det Resultat at udstemme den Paragraph, som hævdede Retten til at appellere offentlige Politisager til Høiesteret uden Bevilling fra Justitsministeriet. Jeg har imidlertid under denne Sags hele Behandling havt Tvivl om, hvorvidt det var rigtigt at foreslaae en saadan Forandring, og jeg maa tilstaae, at jeg i saa Henseende har begaaet en Uret; thi naar jeg havde Tvivl, burde jeg ogsaa noie have undersøgt, om ikke denne Tvivl var begrundet. Da jeg nu efter Forhandlingerne her i Salen gennem en Undersøgelse af de factiske Omstændigheder er kommen til den Overbeviisning, at det ikke var rigtigt at udstemme denne Paragraph, har jeg taget Ordet for at fremsætte disse Omstændigheder. Jeg mener nemlig, at det factiske og i saa Henseende Afgjørende bør være det Forhold, som har været imellem Overretterne og Høiesteret med Hensyn til deslige Sagers Appel, og i saa Henseende har det factiske Forhold været følgende i de sidste Aar, efterat den almindelige Straffelov er traadt i Kraft. Der har ialt været indanket 50 offentlige Politisager for Høiesteret, og af disse ere saagodtsom alle stadfæstede, idet Straffen kun i 4 Tilfælde er bleven stærket og i 2 Tilfælde formindret. Noget egentlig Frisindelse har derimod ikke fundet Sted i noget eneste Tilfælde. Der er kun eet Tilfælde, som kunde kaldes en Frisindelse; men her grundede Sagens Afgjørelse sig ikke derpaa, at Høiesteret nægtede Bekommendes Strafbarhed; man frifandt, fordi Sagen var behandlet som offentlig Politisag, istedetfor at den skulde behandles som privat. Landsøverrettens Dom i denne Sag lod iøvrigt kun paa Boder. Heraf kan man da ligefrem udlede, at idetmindste i de sidste 4 Aar har Appellen til Høiesteret i offentlige Politisager ikke ledet til noget andet Re-

sultat end Beføstninger og en langsommere Behandling af deslige Sager. Jeg troer, at det var i saadanne factiske Forhold, at Grund burde have ligget til ikke at tage i Betænkning at følge Regeringens Forslag, som hævdede Muligheden af deslige Appeller for Fremtiden, og jeg har havt Uret i, ikke at have fremsat dette tidligere for Forsamlingen som Medlem af Udvalget; men det er ikke skeet, fordi jeg ikke har kjendt det tidligere. Man vilde sandsynligvis være kommen til et andet Resultat. Jeg har imidlertid ikke nu stillet noget *Ændringsforslag*, fordi det ikke syntes mig, at der var *Anledning* dertil paa Sagens nuværende Stadium. Den Deel af den lovgivende Magt, som oprindeligt har havt *Anledning* til at behandle Spørgsmaalet, har jo endnu at behandle Sagen, og dersom man finder nogen Grund dertil, kan man reise den igjen. — Da jeg nu er kommen ind paa denne Betragtning, troer jeg at burde tilføie, at man af dette lille Tilfælde kunde udlede den nyttige Lærdom, at man skal være meget forsigtig med at bedømme saadanne Forhold, naar man ikke tillige fremdrager de factiske Tilstande og de statistiske Oplysninger, der i den Henseende kunne bringes tilveie. Man dommer om Tingene efter visse Følelser og Fornemmelser, og det er vistnok ikke rigtigt. Jeg skal derfor gjentage, at jeg bekjender min Uret og beder *Thinget* om Tilgivelse derfor.

Ordføreren: Jeg anseer mig for uberegtiget til paa dette Punkt at gaae ind paa den Betragtning, som min ærede Sidemand (Sager) fremkom med. Den giver en rigtig *Anledning* til Bemærkning, og den rigeste var den, hvormed han sluttede, den, at han har ladet sig lede af Følelser og Fornemmelser, og at det høie *Thing* vistnok ikke vilde have vedtaget det *Ændringsforslag*, som Udvalget havde stillet — hvøraf forresten min ærede Sidemand selv har været Medlem — hvis det havde kjendt de factiske Forhold. Som Ordfører tør jeg da tillade mig den Bemærkning, at de factiske Forhold sikkert have været fremsat tilstrækkeligt fra min Side, og for-